Р Е Ш Е Н И Е
№ 2155

гр. София, 01.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 9 състав,** в публично заседание на 19.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **225** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

5

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на Д. Д. М. от [населено място] срещу Заповед за задържане на лице,рег.№3030/18.12.2012 година на Полицейски орган при 06 РУП пир СДВР.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се ,че заповедта е издадена при несъществуващо правно основание, още повече , че не е посочено конкретното такова. Сочи се още ,че липсват каквито и да било съмнения относно извършване на престъпление, за да се предприеме арестуване не оспорващия.Иска се заповедта да бъде прогласена за нищожна или за незаконосъобразна.

В съдебно заседание,оспорващият Д. Д. М.,редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Б., редовно упълномощен. Претендира сторените по делото разноски.Съображения развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването-Полицейски орган при 06 РУП при СДВР,редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК,се представлява от юрисконсулт П., редовно упълномощен, която оспорва жалбата като неоснователна.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 18.12.2012 година, ответникът по оспорването издал оспорената заповед за задържане на лице № 3030, с която на основание чл.63,ал.1, от ЗМВР, във връзка със съмнение за извършено престъпление по чл. 149 от НК,заповядал да бъде задържан оспорващият за срок от 24 часа в помещение за временно задържане на 06 РУП при СДВР, на задържания са разяснени правата му по чл.63,ал.3 от ЗМВР, подписал е декларация, че е запознат с правата си при задържането му, посочил е, че на не желая адвокатска защита по негов избор и за негова сметка, не желае адвокатска защита от служебен адвокат по реда на Закона за правната помощ, няма здравословни проблеми,не желае медицински преглед от лекар по негов избор и за негова сметка, не желае медицински преглед от лекар, не желае член от семейството му или друго заинтересовано лице да бъде уведомено за задържането и няма нужда от специална храна и диета и получил екземпляр от заповедта на същата дата.

На същата дата, е съставен Протокол за обиск на оспорващия,приложен по делото, съставен е Протокол за предупреждение на основание чл.56 от ЗМВР по отношение на оспорващия М., с който същият е предупреден да следва законите на РБ, да не преследва и заговаря деца- непознати му,с цел завързване на познанство и предприемане спрямо децата на действия, уронващи личната неприкосновеност и достойнство на същите.

От оспорващия след задържането му е снето писмено обяснение на дата 18.12.2012 година, в което той посочил подробно какво се е случило около задържането му и уточнил, че въпреки стремежа си да контактува с деца до настоящия момент не е извършил нищо,забранено от закона или уронващо достойнството и неприкосновеността на личността.

На 18.12.2012 година, до Началник на 06 РУП при СДВР от органа, издал заповедта за задържане е депозирана Докладна записка , в която е отразено какво се случило при задържането на М. и поводът за това- получена информация от анонимен заявител. Докладната е входирана в деловодството на 06 РУП при СДВР на 19.12.2012 година.

На 19.12.2012 година, До Началник на 06 РУП при СДВР е депозирана нова Докладна записка, в която е отразено какво се е случило по време на задържането на оспорващия, и е посочено, че поради липса на данни за извършено престъпление същият е освободен в 14.30 часа на 18.12.2012 година.

От Служебна бележка от 07.01.2013 година,издадена от ВНД Началник „ Човешки ресурси” при 06 РУП при СДВР е видно, че Г. С. Г. е назначен със Заповед №8111/22.06.2012 година на длъжност- разузнавач IV степен в 04 Криминална група-О. купел на сектор „Противодействие на криминалната престъпност” към 06 РУП при СДВР.

От приложената Справка от 06.03.2013 година , е видно, че спрямо оспорващия М. няма полицейска регистрация и Докладната записка от 19.12.2012 година касае уведомяване на Началник 06 РУП при СДВР за последващите действия след задържането.

Приложено е заверено копие на Диплома за завършено висше образование от оспорващия, както и извлечение от Дневник за задържаните лица от дата 18.12.2012

година, видно от който е, че оспорващият М. е освободен на 18.12.2012 година в 14.30 часа .

По делото е разпитан свидетелят М. К. И.- служител в 06 РУП при СДВР и присъствал при задържането на оспорващия М., който обяснява механизма пир задържане на едно лице, както и действията,които служителят предприема по повод задържането, и как се оформят докладните записки до Началника на съответното РУП.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Съдът намира, че преди да извърши контрол за законосъобразност на оспорената заповед, следва да се произнесе по отношение оспорването датата на докладна Записка от 19.12.2012 година, приложена на лист 6 от делото .

Таза Докладна записка с посочена в нея дата 19.12.2012 година, не влияе върху законосъобразността на издадената заповед ,защото с нея, органът който е издал заповедта за задържане е уведомил Началника на 06 РУП при СДВР за предприетите действия по време на задържането на оспорващия, така и след това- освобождаването му ,съставянето на Протокол за предупреждение. Дори и да се приеме ,че тази Докладна записка е с друга дата, различна от посочената в нея ,то тя не влияе върху законосъобразността на заповедта за задържане. На второ място, дали съответният полицейски орган своевременно е уведомил Началника си със съответната Докладна записка, е ирелевантно за спора ,предмет на делото, защото предмет на съдебна проверка е законосъобразността на заповедта за задържане, а не действията на служителя по повод задържането и последващото уведомяване на Началника си. Наред с това, обстоятелството ,че върху тази Докладна записка липсва резолюция на Началник на 06 РУП при СДВР и дата на входирането и, не може да доведе до незаконосъобразност на издадената заповед за задържане, респективно на това до недостоверност на посочената в нея дата-19.12.2012 година. С оглед на това оспорването на достоверността на датата на тази Докладна записка е недоказано.

Оспорената Заповед,рег.№3030/18.12.2012 година на полицейски орган при 06 РУП при СДВР,представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката,съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. Разпоредбата на чл.169 АПК поставя допълнителни критерии,с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност-да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

В разглеждания случай,оспорената заповед е издадена на основание чл.63,ал.1 от ЗМВР-разпоредба,предоставяща възможност на полицейския орган да задържи лице, за което има данни за извършено престъпление.За наличието на оперативна самостоятелност, говори и самият текст на чл.63,ал.1 от ЗМВР-чрез използване на

израза”могат”.В този смисъл,по силата на самата законова разпоредба е предоставена възможност на административния орган,при наличие на някоя от изброените хипотези по своя преценка да задържи лице, за което има данни за извършено престъпление.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност,даваща му право на свободна преценка при постановяване на оспорената заповед и то по силата на самия закон-ЗМВР.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган- това е Полицейски орган,на когото изрично по силата на чл.63,ал.1 от ЗМВР е предоставено правото да издава заповеди за задържане на лице при наличие на визираните в нормата на чл.63 от ЗМВР предпоставки.Заповедите за задържане на лице се издават от полицейски органи, а такива според разпоредбата на чл.53,ал.2 от ЗМВР/ в радакцията ,действаща към момента на издаване на заповедта, са органите на Главна дирекция "Криминална полиция", Главна дирекция "Охранителна полиция", дирекция "Миграция" и органите на съответните им звена в областните дирекции, органите на Главна дирекция "Б. с организираната престъпност", Главна дирекция "Гранична полиция" и на дирекция "Вътрешна сигурност"/ при съобразяване с обстоятелството, че СДВР има статут на Областна дирекция на МВР.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства, се установява, че лицето Г. Г. заема длъжността- инспектор при 06 РУП при СДВР,респективно на това, че е полицейски орган. Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма с означение на фактическото и правното основание- чл.63,ал.1. от ЗМВР. В тази насока напълно неоснователен е доводът на оспорващия и не неговия процесуален представител, че в заповедта липсва посочване на правното основание за издаване на заповедта. Вярно е, че в заповедта е посочено чл.63,ал.1 от ЗМВР, но също така е вярно, че в нея е посочено съмнение за извършено престъпление по чл.149 от НК.което безспорно сочи ,че правното основание на заповедта е името т.1 от същия текст на Закона- при наличие на данни за извършено престъпление от страна на задържаното лице , и то с конкретно посочен текст- чл.149 от НК, при което, е безспорно и ясно , че правното основание е чл.63,ал.1,т.1 от НК. За липса на правно основание би могло да се говори само и единствено, ако в заповедта не бе посочена нито правната разпоредба от ЗМВР, нито пък защо и във връзка с какво се задържа лицето- хипотеза ,която в случая не е налице. Наред с това, правното основание е станало безспорно известно на самия оспорващ-за което свидетелстват събраните по делото доказателства- Докладната записка от 18.12.2012 година и дадените писмени обяснения на задържаното лице.Соченатa липса на реквизити и правно основание е напълно неоснователна / в този смисъл е и Решение№ 142/07.01.2013 година, по адм.дело №13328/2012 година,V отд. на ВАС на РБ. Наред с това, твърдението на адвокат Б., че заповедта е нищожна поради липса на правно основание е напълно голословно. Липсата на посочено конкретно правно основание не е и не може да доведе до нищожност на издадената заповед, а до нейната незаконосъобразност. Един административен акт би бил нищожен само и единствено, ако е издаден от орган ,който не притежава съответната компетентност- както материална,така и териториална- нещо , което в случая не е налице.

..Заповедта съдържа предвидените в чл.63,ал.2 от ППЗМВР задължителни реквизите-името,длъжността и месторабoтата на служителя,издал заповедта, основанието за задържането, данни, индивидуализиращи задържаното лице, датата и

часът на задържането, ограничаването на правата на лицето по чл.64 от ЗМВР, както и правото му да обжалва пред съда законността на задържането,на адвокатска защита от момента на задържането, на медицинска помощ, на телефонно обаждане.

При издаването на заповедта са спазени процесуално правните разпоредби на ППЗМВР, като след задържането на оспорващия , от самия него е попълнена Декларация по реда на чл.63,ал.3 от ЗМВР, с която декларирал , че е запознат с правата си, не е поискал преглед от лекар,посочил е, че не иска да бъде уведомен член от семейството му за задържането, не желае адвокатска защита за негова сметка и не желае служебен защитник по реда на Закона за правната помощ. Наред с това, извършеният личен обиск на оспорващия е по силата на изрична законова разпоредба-чл.68 от ЗМВР,която вменява в задължение на полицейския орган, задържал лице по реда на чл.63 от ЗМВР задължително да му извърши личен обиск.

При издаването на заповедта,ответникът по оспорването е спазил и материално-правните разпоредби на ЗМВР.

В разпоредбата на чл.63,ал.1 от ЗМВР са посочени основанията, при наличието на които полицейските органи могат да задържат лице, едно измежду които е и когато има данни, че лицето е извършило престъпление.

От събраните по делото доказателства е безспорно установено, че по отношение на оспорващия са били налице данни за извършено от него престъпление по чл.149 от НК-заговаряния с деца, следене на деца в района на мотел „Терми" в[жк]– С..Наред с това, следва да се има предвид, че за да упражни правомощието си по чл.63 от ЗМВР, е достатъчно полицейският орган да разполага с данни за извършено престъпление/независимо от какъв характер е– от частен или общ/ и без да е необходимо да съществуват достатъчно доказателства, установяващи виновността и отговорността на лицето,а е достатъчно само предположение за извършено престъпление. На второ място.една от основните функции на полицейските органи съгласно разпоредбата на чл.58 от ЗМВР е именно да предотвратяват и разкриват престъпления. Неоснователен е доводът на адвокат Б., че по делото не се съдържат никакви доказателства , че оспорващият е извършил престъпление, тъй като законът говори за задържано лице,по отношение на което има данни/ а не доказателства/ за извършено от него престъпление.На следващо място , задържането на лице по чл.63 от ЗМВР е различно от мерките за процесуална принуда, визирани в НПК- най- вече задържане под стража. На трето място, качеството „ обвиняем/ уличен/ е непознато на административното право, като законът говори за задържано лице ,по отношение на което има данни/ а не доказателства/ за извършено от него престъпление. Настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи, че АПК, респективно на това ЗМВР и ППЗМВР, не препращат към разпоредби на ЗАНН, а на второ-ЗАНН урежда отношенията,коти възникват по повод административно-наказателната отговорност на лицата,а ЗМВР и най- вече задържането на лице ,в хипотезата на чл.63, респективно на това- издаването на заповед за задържане, не представлява санкция, а издаване на индивидуален административен акт, различен от ПАМ по реда на чл.22 от ЗАНН.

С оглед на това, съвсем законосъобразно, ответникът по оспорването е издал оспорената заповед,като задържането е в рамките на предвидения в ЗМВР максимален период- 24 часа/ като спор относно времето на задържане между страните няма- най-вече ,че задържането е в рамките на предвиденият 24 масов срок.Вярно е че в,

заповедта липсва отбелязване в колко часа е освободен оспорващият, но това само по себе си не води до незаконосъобразност на издадената заповед ,още повече ,че нито има доводи, нито пък доказателства ,че това задържане е продължило извън 24 часовия предвиден срок. Нещо повече дори, в приложеното ксерокопие на Дневник на задържаните лица е, видно ,че оспорващият е освободен в 14.30 часа на 18.12.2012 година.

Заповедта е издадена и в съответствие с целта на закона- да се предотвратяват и разкриват престъпления, като временно се ограничават правата на лица, за които има данни, че са извършили престъпления, в това число и правото свободно да се придвижват в пространството.

С оглед на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспорената заповед отговаря на условията за редовно действие на административните актове, което предпоставя отхвърляне на предявеното срещу нея оспорване.

С оглед изхода на спора,претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване..Ответникът по оспорването не е заявил претенция за присъждане на разноски.

. Воден от горното и на основание чл.172 АПК,Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ПРИЕМА, ЧЕ ОСПОРВАНЕТО ДАТАТА НА ДОКЛАДНА ЗАПИСКА ОТ 19.12.2012 ГОДИНА ,ПРИЛОЖЕНА НА ЛИСТ 6 ОТ ДЕЛОТО, Е НЕДОКАЗАНО.

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА Д. Д. М. от [населено място] срещу Заповед за задържане на лице,рег.№3030/18.12.2012 година на Полицейски орган при 06 РУП при СДВР.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на оспорващия и на ответника по оспорването.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: